

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/6/2024
Identifikačné číslo spisu:	1518010668
Dátum vydania rozhodnutia:	13.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1518010668.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a členov senátu JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku, na neverejnom zasadnutí konanom 13. novembra 2024 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Y. T. pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, o dovolaní obvineného Y. T. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2021, sp. zn. 4To/45/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. T. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd I. stupňa“) rozsudkom z 25. apríla 2017, sp. zn. 3T/23/2017, podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obvineného Y. T. (ďalej len „obvinený“) oslobodil spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 5. novembra 2016 v čase asi o 14.45 hod. v Bratislave na F. ulici bol príslušníkmi Policajného zboru kontrolovaný, nakoľko mu trčal z pravého vrečka nohavíc teleskopický obuшок, pri kontrole javil známky požitia omamnej látky, uviedol, že užil látku, ktorú má pri sebe a ukázal im ju, pričom po zákonnom poučení a vyzvaní dobrovoľne vydal v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku 1 ks čierny plátenný obal, v ktorom sa nachádzalo 1 ks plastové vrečko s obsahom bielo hnedej kryštalickej látky, pričom následným znaleckým skúmaním z odvetvia kriminalistickej toxikológie bolo zistené, že v plastovom vrečku s tlakovým uzáverom sa nachádzal bielo-hnedý zhrudkovaný práškový materiál s hmotnosťou 28.183 mg s priemernou koncentráciou 6,7 % hmotnostných amfetamínu s prímiesou kofeínu, obsahujúci 1.888 mg absolútneho amfetamínu, čo KEÚ PZ považuje za 94 - 189 bežných jednotlivých dávok drogy a je po aplikovaní spôsobilé ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom amfetamín je v zmysle zákona č. 139/198 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný.

Z podnetu odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „prokurátor“) Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 10. októbra 2017, sp. zn. 2To/95/2017, zrušil rozsudok súdu I. stupňa z 25. apríla 2017, sp. zn. 3T/23/2017 v celom rozsahu, a na základe § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Súd I. stupňa následne v poradí druhým rozsudkom z 23. júna 2020, sp. zn. 3T/23/2017, uznal obvineného za vinného pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 5. novembra 2016 v čase asi o 14.45 hod. v Bratislave na F. ulici bol príslušníkmi Policajného zboru kontrolovaný, nakoľko mu trčal z pravého vrecka nohavíc teleskopický obušok, pri kontrole javil známky požitia omamnej látky, uviedol, že užil látku, ktorú má pri sebe a ukázal im ju, pričom po zákonomnom poučení a vyzvaní dobrovoľne vydal v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku 1 ks čierny plátenný obal, v ktorom sa nachádzalo 1 ks plastové vrečko s obsahom bielo hnedej kryštalickej látky, pričom následným znaleckým skúmaním z odvetvia kriminalistickej toxikológie bolo zistené, že v plastovom vrečku s tlakovým uzáverom sa nachádzal bielo-hnedý zhrudkovaný práškový materiál s hmotnosťou 28.183 mg s priemernou koncentráciou 6,7 % hmotnostných amfetamínu s prímiesou kofeínu, obsahujúci 1.888 mg absolútneho amfetamínu, čo KEÚ PZ považuje za 94 - 189 bežných jednotlivých dávok drogy a je po aplikovaní spôsobilé ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom amfetamín je v zmysle zákona č. 139/198 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za uvedený zločin uložil súd I. stupňa obvinenému podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 2 mesiace, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu uložil trest prepadnutia vecí, a to čiernej taštičky pripojenej k spisu, vlastníkom ktorej sa podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona stal štát. Zároveň súd I. stupňa podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 28. novembra 2017, sp. zn. 0T/397/2017, právoplatný 28. novembra 2017, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odvolací súd rozsudkom z 30. septembra 2021, sp. zn. 4To/45/2021, na podklade odvolania obvineného podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa z 23. júna 2020, sp. zn. 3T/23/2017, v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal obvineného za vinného na tom skutkovom základe, že

dňa 5. novembra 2016 v čase asi o 14.45 hod. v Bratislave na F. ulici bol príslušníkmi Policajného zboru kontrolovaný, nakoľko mu trčal z pravého vrecka nohavíc teleskopický obušok, pri kontrole javil známky požitia omamnej látky, uviedol, že užil látku, ktorú má pri sebe a ukázal im ju, pričom po zákonomnom poučení a vyzvaní dobrovoľne vydal v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku 1 ks čierny plátenný obal, v ktorom sa nachádzalo 1 ks plastové vrečko s obsahom bielo hnedej kryštalickej látky, pričom následným znaleckým skúmaním z odvetvia kriminalistickej toxikológie bolo zistené, že v plastovom vrečku s tlakovým uzáverom sa nachádzal bielo-hnedý zhrudkovaný práškový materiál s hmotnosťou 28.183 mg s priemernou koncentráciou 6,7 % hmotnostných amfetamínu s prímiesou kofeínu, obsahujúci 1.888 mg absolútneho amfetamínu, čo predstavuje 94 bežných jednotlivých dávok drogy a je po aplikovaní spôsobilé ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom amfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to mu podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 5, § 41 ods. 1, ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona odvolací súd uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu uložil trest prepadnutia vecí - 1 ks čiernej plátennej taštičky, ktorej vlastníkom sa podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona stal štát. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 28. novembra 2017, sp. zn. OT/397/2017, právoplatný 28. novembra 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal obvinený vlastnoručne spísané dovolanie doručené súdu I. stupňa 14. júna 2022, s ktorým sa Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“) riadne oboznámil napriek tomu, že ho v podstate nie je možné považovať za dovolanie, keďže nebolo podané v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Trestného poriadku prostredníctvom obhajcu, avšak pri svojom rozhodovaní dovolačný súd prihliadol na uplatnenie materiálneho prístupu ochrany základných práv obvineného, a preto sa s jeho osobným podaním oboznámil. Obvinený v ňom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

Namietal, že odvolací súd voči jeho osobe konal zaujato, čo sa potvrdilo tým, ako predseda senátu JUDr. Karol Kováč viedol verejné zasadnutie, správal sa arogantne, autoritatívne, ubral mu právo na spravodlivý súdny proces a právo na obhajobu.

Ďalej namietal, že pred verejným zasadnutím podal námietku zaujatosti voči všetkým sudcom odvolacieho súdu a návrh na odňatie vecí odvolaciemu súdu, ktorá nebola ani len odstúpená na vyjadrenie sudcom.

Senát odvolacieho súdu označil za nezákonne zložený, pretože podľa zákona o práci sudcov podpísaný ministrom spravodlivosti v roku 1985, nemožno odňať vec senátu, ktorému bola pôvodne pridelená. Pôvodne rozhodoval na odvolacom súde senát v zložení JUDr. Kamil Ivánek, JUDr. Ľudmila Králiková, Mgr. Marcela Kosová. Keďže sa tento senát rozpadol, vec mala byť pridelená do senátu, v ktorom figuruje niektorý sudca z pôvodného senátu, vec však bola pridelená do nového senátu v zložení JUDr. Karol Kováč, JUDr. Vladimír Buchvald a Mgr. Michal Kačáni, PhD. Po jeho príchode na odvolací súd sa však dozvedel, že zloženie senátu je opäť iné, pretože miesto JUDr. Vladimíra Buchvalda bola v senáte Mgr. Marcela Kosová, pričom JUDr. Karol Kováč uvedenú situáciu vysvetlil tým, že JUDr. Vladimír Buchvald je práceneschopný. Obvinený sa následne dotazoval, či mala menovaná sudkyňa dostatok času pre naštudovanie trestnej veci, na čo však nedostal odpoveď a keď oznámil, že si volí obhajcu JUDr. Andreja Lehoťana a žiada o odročenie verejného zasadnutia JUDr. Karol Kováč uviedol, že žiadne prieskumy nepovolí, príde k odsúdeniu, na čo sa opravil, že príde k rozhodnutiu. Následne ho upovedomil, že zanikol dôvod povinnej obhajoby a krátkou cestou mu doručil opatrenie o zrušení ustanovenia obhajkyne JUDr. Júlie Vestenickej, na čo uviedol, že žiada obhajcu, čo predseda senátu zámerne odmietol akceptovať, aby zneužil jeho nevedomosť, jeho námietky nezaznamenal a otvoril verejné zasadnutie. Žiadal preto dovolačný súd, aby si z verejného zasadnutia vyžiadal zvukový záznam.

Obvinený ďalej poukázal na to, že súd I. stupňa vo svojom prvom rozsudku z 25. apríla 2017, sp. zn. 3T/23/2017, dospel k záveru, že príslušníci polície Mgr. E. F. a R. V. nepostupovali zákonným spôsobom pri zisťovaní dôkazu, neprivolali pri jeho zisťovaní technikov, manipulovali s dôkazom, od počiatku sa snažili vytvoriť stav, že vydal látku, ktorú mal pred tým aj užiť dobrovoľne, čo je však v rozpore s tým, čo od začiatku tvrdil, a to že nevie o akú látku sa jedná. Predmetný zákrok bol vykonávaný svojvoľne, nasilu ho prehľadávali, vykonávali mu osobnú prehliadku bez povolenia či príkazu od sudcu, alebo prokurátora, nepoučili ho o jeho právach (uvedené potvrdil svedok V. v rámci svojej výpovede), postupovali podľa Trestného poriadku a nie podľa zákona o Policajnom zbore, pričom však vo svojich výpovediach k svojmu postupu nespomínali Trestný poriadok, zápisnicu spisovali až na oddelení polície a nie na mieste činu, ktorú síce obvinený podpísal, avšak bol v takom šoku, že nič

nevnímal. Nerozumie, prečo mu už pri prvotných úkonoch nebola povolená konfrontácia s Mgr. F., ktorý si po 4 mesiacoch na daný skutok a osobu obvineného vôbec nespomínal, pričom však klamal.

Obvinený označil druhý rozsudok súdu I. stupňa za alibistický, pretože súd v ňom po opätovne vykonanom hlavnom pojednávaní konštatoval, že dôkazná situácia je totožná, napriek tomu však s odkazom na odvolací súd vyniesol rozsudok, s ktorým sa sám nestotožnil.

Odvolací súd podľa obvineného pochybil pri ukladaní súhrnného trestu, pretože mal vziať do úvahy aj trestný rozkaz súdu I. stupňa pod sp. zn. OT/155/2018 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. OT/296/2018, pretože skutky v nich obsiahnuté boli spáchané v roku 2018 a sú v súbehu so skutkom, ktorý bol predmetom tohto trestného konania a bol spáchaný v roku 2016.

V závere svojho podania žiadal dovolací súd, aby mu vyhovel, pretože si myslí, že vo viacerých bodoch súdneho konania a počiatkových vyšetrovacích úkonoch boli porušené jeho ústavné práva a zákon. Žiadal preto zrušiť rozsudok odvolacieho súdu z 30. septembra 2021, sp. zn. 4To/45/2021.

Následne obvinený v podaní doručenom súdu I. stupňa 29. júna 2022 žiadal o pridelenie obhajcu na podanie dovolania, na základe čoho mu súd I. stupňa opatrením z 12. septembra 2022 podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 38 ods. 2 písm. a), § 37 ods. 1 písm. a) a § 373 ods. 1 Trestného poriadku ustanovil obhajkyňu JUDr. Júliu Vestenickú, advokátku v Bratislave. Následne podal obvinený dovolanie, doručené súdu I. stupňa 12. júna 2023 prostredníctvom ustanovenej obhajkyne z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že rozsudkami súdu I. stupňa a odvolacieho súdu došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Uvedené obvinený oprel o konanie odvolacieho súdu, ktorým bol ukrátený na svojich obhajobných právach, pretože na verejnom zasadnutí konanom 30. septembra 2021 odvolací súd nerespektoval jeho právo zvoliť si obhajcu JUDr. Andreja Lehoťana, ktorý sa však nachádzal na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Bratislava II, na čo senát upozornil, ten to však vyhodnotil ako snahu o účelové vytvorenie priesťahov. Žiadal senát o odročenie verejného zasadnutia, k čomu však nedošlo, pričom po jeho vysvetlení, že má právo na voľbu obhajcu, senát pokračoval v direktívnom prístupe a jeho žiadosti a návrhy svojvoľne ignoroval. Obvinený má za to, že predseda senátu JUDr. Karol Kováč zámerne nerespektoval jeho právo na voľbu obhajcu, pretože si bol vedomý, že nie je právne znalý a nebude sa vedieť obhajovať. Uvedené tvrdenie potvrdzuje skutočnosť, že ho priamo v pojednávacej miestnosti upovedomil o zániku dôvodu povinnej obhajoby, ako aj o skutočnosti, že senát z dôvodu práceneschopnosti člena senátu zasadá v inom zložení. Odporučil dovolaciemu súdu vyžiadať si zvukový záznam, ktorý jediný môže reálne priblížiť priebeh verejného zasadnutia, pretože samotná zápisnica nie je jej verným odrazom, keďže predseda senátu neprotokoloval o čo ho žiadal.

Namietal ďalej, že nebolo rozhodnuté o jeho odôvodnenej námietke zaujatosti podanej proti všetkým sudcom odvolaciemu súdu spolu s návrhom na odňatie veci tomuto súdu, ktoré oznámil pred začatím konania. Podotkol, že obsahom jeho námietky zaujatosti nebol procesný postup súdu, ale reakcie a postoj voči jeho osobe, ktoré ho o zaujatosti odvolacieho súdu presvedčili. Keďže námietka zaujatosti smerovala voči celému odvolaciemu súdu, bolo povinnosťou predsedu senátu dať ju do pozornosti ďalším sudcom, aby sa k nej vyjadrili, čo však neurobil.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený uviedol, že bol uznaný za vinného na základe nezákonne získaného dôkazu. Poukázal pritom na prvý rozsudok súdu I. stupňa z 25. apríla 2017, sp. zn. 3T/23/2017, ktorým bol spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. Predmetný rozsudok bol odôvodnený tým, že k prehliadke obvineného došlo bezdôvodne, a príslušníci Policajného zboru voči nemu pristupovali nezákonne a nepovoleným spôsobom. Uvedený stav platil aj v roku 2020, keď súd I. stupňa po vrátení trestnej veci odvolacím

súdom opätovne rozhodoval a nesprávne vyhodnotil vrátenie veci odvolacím súdom ako povinnosť zmeniť svoj pôvodný oslobodzujúci rozsudok. Následne súd I. stupňa v odsudzujúcom rozsudku uviedol, že napriek svojmu presvedčeniu a právnomu názoru o nezákonnosti zaisteného dôkazu je v zmysle ustanovenie § 327 ods. 1 Trestného poriadku viazaný právnym názorom nadriadeného súdu a neostáva mu nič iné, ako uznať obvineného za vinného a uložiť mu trest. Zároveň v ňom uviedol, že nemá zmysel zaujímať stanovisko k názoru odvolacieho súdu a prezentovať odlišný názor. Obvinený považuje uvedené za alibistické a zároveň za snahu súdu I. stupňa odbremeniť sa od ťarchy konania. Keďže nedošlo k zmene dôkaznej situácie po vrátení veci odvolacím súdom, považuje obvinený za nepochopiteľné, že súd I. stupňa ho za rovnakého stavu najskôr oslobodil a následne uznal za vinného, pričom sám konštatoval nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní.

Obvinený má za to, že je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že k zaisteniu dôkazu - plastového vrečka s obsahom drogy, došlo po nezákonnom a svojvoľnom postupe príslušníkov Policajného zboru. Došlo tak k nezákonnému získaniu dôkazu, ktorý musí byť považovaný za neexistujúci a nemôže byť použitý ako usvedčujúci dôkaz. Policajti nemali k zákroku žiadny zákonný dôvod, už prvotnou kontrolou občianskeho preukazu prekročili svoje právomoci, bez akéhokoľvek zákonného poučenia ho prehľadali a nesprávne postupovali podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku a nie podľa zákona o Policajnom zbore. Keďže si pri prvom výsluchu nebol vedomý svojich práv, nesťažoval sa na nezákonnosť zákroku. Dôvodom neskorého označenia svedkov V. a V. obvineným, ktorí potvrdili, že zákrok policajtov bol nezákonný bola obava, že ich budú policajti ovplyvňovať. V zmysle zásady tzv. otráveného plodu z otráveného stromu tak absenciou zákonnosti trpia všetky dôkazy odvíjajúce sa od prvého nezákonne získaného dôkazu.

Obvinený dal do pozornosti aj svoje odvolanie z 15. februára 2021 proti rozsudku súdu I. stupňa. Súd I. stupňa účelovo nerešpektoval množstvo zákonných zásad trestného konania a odvolací súd tieto pochybenia nenapravil. K trestu obvinený uviedol, že ho považuje za neprimeraný.

Na základe uvedeného je obvinený toho názoru, že rozsudkom súdu I. stupňa z 23. júna 2020, sp. zn. 3T/23/2017 a rozsudkom odvolacieho súdu z 30. septembra 2021, sp. zn. 4To/45/2021, bol porušený zákon v jeho neprospech a preto navrhol dovolaciemu súdu, aby rozsudkom zrušil rozsudok súdu I. stupňa z 23. júna 2020, sp. zn. 3T/23/2017, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a nevzal ho vo väzby.

Prokurátor sa k dovolaniu obvineného vyjadril v podaní doručenom súdu I. stupňa 13. decembra 2023, v ktorom k námietkam obvineného týkajúcich sa dovolacieho dôvodu upraveného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že skutočnosti týkajúce sa úkonov súdu v súvislosti s ustanovením, zvolením a zrušením ustanovenia obhajcu v odvolacom konaní, zloženia senátu a rozhodovaní o námietkach zaujatosti, vyplývajú zo súdnej časti trestného spisu, ktorú ako prokurátor nemá k dispozícii a nedisponuje ani zápisnicou z verejného zasadnutia pred odvolacím súdom. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu však vyplýva, že sa odvolací súd zastupovaním v odvolacom konaní, ako aj námietkou zaujatosti zaoberal.

Argumenty obvineného k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku považuje prokurátor za zmätočné, pretože súd I. stupňa svoj odsudzujúci rozsudok dostatočne podrobne odôvodnil, pričom poukázal na odôvodnenie a záväzný právny názor odvolacieho súdu v uznesení z 10. októbra 2017, sp. zn. 2To/95/2017. Tvrdenia obvineného ohľadom nezákonného postupu príslušníkov Policajného zboru pri kontrole a zaistení drogy považuje prokurátor za nedôvodné opakovanie rovnakých skutočností, ktoré boli súčasťou jeho obhajoby v konaní a následne v odvolaní. Je toho názoru, že k námietkam obvineného sa v dostatočnom rozsahu vyjadril odvolací súd a v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje.

Vzhľadom na uvedené má prokurátor za to, že tvrdenia obvineného nenapĺňajú dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku, preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, prípadne, aby dovolanie po preskúmaní dovolacích dôvodov

zamietol.

Spisový materiál bol spolu s dovolaním obvineného a vyjadrením prokurátora predložený dovolaciemu súdu na rozhodnutie 25. januára 2024.

Dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, § 373 ods. 1 Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), po využití zákonného práva podať riadny opravný prostriedok o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), a spĺňa obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku. Po vykonaní takto vymedzeného formálneho prieskumu podaného dovolania obvineného však dovolací súd zistil, že je potrebné ho odmietnuť, pretože nie je dôvodné.

Dovolací súd primárne poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov sú preto striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Dovolanie je ako mimoriadny opravný prostriedok v rámci trestného konania spôsobilé privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

Dovolací súd tiež zdôrazňuje, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012). S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, dovolací súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

V posudzovanej trestnej veci uplatnil obvinený dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku. Keďže obvinený viaceré svoje námietky nepodradil pod konkrétne dovolacie dôvody, dovolací súd ich v súlade s vyššie spomenutým judikátom R 120/2012 subsumoval sám.

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Nezákonným zložením sa v zmysle predmetného ustanovenia rozumejú napríklad neprípustné procesné situácie kedy namiesto senátu rozhodol vo veci samosudca, senát rozhodol v neúplnom zložení, alebo prísediacemu uplynulo funkčné obdobie. Za nezákonné zloženie súdu sa považuje aj situácia, kedy sa na konaní a rozhodovaní zúčastnil sudca, ktorý mal byť zo zákona vylúčený alebo bol z rozhodovania vylúčený. Nezákonne zloženým súdom sa teda v nadväznosti na uvedené rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

V tejto súvislosti je potrebné akcentovať obsah čl. 48 ods. 1 veta prvá ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Účelom práva priznaného podľa citovaného článku ústavy je

zabezpečiť občanovi, aby ochranu jeho práv poskytol sudca ako predstaviteľ tej zložky súdnej moci, ktorá má právomoc o veci konať, a aby ochranu práva v rámci súdnej moci poskytol sudca zo súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný (II. ÚS 87/2001).

Sudcovia a prísediaci vykonávajú v súlade s platným právnym poriadkom Slovenskej republiky a v jej mene súdnu moc, pričom Slovenská republika ručí za to, že súdna moc je uvedenými subjektmi vykonávaná v súlade s právnym poriadkom. Stručne vzaté, Slovenská republika napokon znáša zodpovednosť za to, ak sudca alebo prísediaci pri výkone súdnej moci porušia ústavu alebo iné právne predpisy nižšej právnej sily. Ústavný súd pritom už v skoršej judikatúre odmietol taký výklad, podľa ktorého by právo na zákonného sudcu zahŕňalo výlučne právo na jedného zo sudcov senátu, ktorému vec bola pridelená. Logickým výkladom možno dospieť k tomu, že právo priznané čl. 48 ods. 2 ústavy nie je možné vnímať izolovane ako právo na zákonného predsedu senátu, naopak, v takomto prípade je potrebné pojem senát vnímať ako súdne teleso zložené tak zo sudcu, ako aj členov senátu (prísediacich), čiže extenzívne. Zákonným sudcom je v kontexte uvedeného každý sudca a prísediaci pridelený do konkrétneho senátu. Člen príslušného senátu je zákoným sudcom strany konania bez ohľadu na to, či je predsedom senátu alebo sudcom spravodajcom, resp. predsedom senátu v tzv. senátnych veciach podľa § 237 ods. 3 písm. c) Trestného poriadku s poukazom na § 14 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (primerane III. ÚS 212/2011 a III. ÚS 31/2001). K zmene v zložení senátov vo veciach už pridelených na prerokovanie a rozhodnutie, by malo s poukazom na vyššie vyjadrené dochádzať len výnimočne a výlučne na základe zákona. Zákoným sudcom sa totiž stáva sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie; odňať vec jednému sudcovi a prideliť ju inému možno iba zákonom ustanoveným postupom po splnení zákonom určených podmienok na odňatie veci.

Obvinený konkrétne namietal, že keďže senát odvolacieho súdu, ktorý pôvodne rozhodoval v odvolacom konaní už neexistoval, mala byť jeho vec pridelená do senátu, v ktorom figuroval niektorý zo sudcov z pôvodného senátu, ktorou bola sudkyňa Mgr. Marcela Kosová. Trestná vec však bola pridelená inému senátu v zložení JUDr. Karol Kováč, JUDr. Vladimír Buchvald a Mgr. Michal Kačáni, PhD., po príchode na odvolací súd sa však dozvedel, že v senáte je miesto JUDr. Vladimíra Buchvalda Mgr. Marcela Kosová.

Vzhľadom na uvedené námietky obvineného dovolací súd pre ozrejmienie vzniknutej situácie na odvolacom súde cituje podstatné časti Rozvrhu práce odvolacieho súdu na rok 2021 s Dodatkom č. 6 účinného od 1. júna 2021, č. 1SprR/1/2021-ÚZ (ďalej len „rozvrh práce“) zverejnené na oficiálnej webovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“).

Podľa Základných zásad všeobecne platných pre Rozvrh práce odvolacieho súdu na trestnoprávnom kolégiu v kalendárnom roku 2021, čl. III. bod 4. rozvrhu práce veci zrušené odvolacím súdom a vrátené I. stupňovému súdu a znovu predložené na rozhodnutie o odvolaní aj sťažnosti o tom istom predmete rozhodovania sa zapisujú do súdneho registra tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil ako posledný, pod novou spisovou značkou. Rovnako sa postupuje, ak v tej istej veci po podaní obžaloby už rozhodoval senát pod sp. zn. To. Súvislosť s pôvodnou vecou sa vyznačí v poznámke. Ak nemožno zapísať vec pôvodnému senátu, pretože senát v pôvodnom zložení neexistuje, pridelí sa senátu, v ktorom je podľa rozvrhu práce zaradený sudca, ktorý bol určený ako spravodajca pôvodného senátu. Ak tento sudca prestal byť sudcom, bol pridelený na iný súd alebo vec nemožno prideliť senátu, v ktorom je zaradený sudca spravodajca z iných dôvodov, vec sa pridelí senátu, do ktorého sú zaradení ostávajúci dvaja členovia senátu pôvodného senátu; inak sa vec pridelí náhodným výberom (§ 152 ods. 8 Spravovacieho poriadku).

Podľa Základných zásad všeobecne platných pre Rozvrh práce odvolacieho súdu na trestnoprávnom kolégiu v kalendárnom roku 2021, čl. VIII. bod 1. veta prvá rozvrhu práce v prípade neprítomnosti predsedu senátu alebo člena senátu z dôvodu práceneschopnosti, čerpania riadnej dovolenky, účasti sa školení, absolvovania služobnej cesty alebo inej náhlej prekážky v práci alebo ak došlo k vylúčeniu predsedu senátu alebo člena senátu z rozhodovania v odvolacej agende, nahradí ho sudca zo

zastupujúceho senátu, ktorého číselné označenie sa zhoduje s číselným označením neprítomného alebo vylúčeného sudcu podľa rozvrhu práce senátov 1To až 4To (tabuľky jednotlivých súdnych oddelení).

Z trestného spisu vyplýva, že v poradí v prvom odvolacom konaní o odvolaní prokurátora rozhodoval senát v zložení predsedu JUDr. Kamila Ivánka a sudkyň JUDr. Ľudmily Králikovej a Mgr. Marcely Kosovej. Keďže po opätovnom predložení veci odvolaciemu súdu súdom I. stupňa na rozhodnutie o odvolaní obvineného podľa rozvrhu práce neboli medzi sudcami trestnoprávneho kolégia už zaradený sudca JUDr. Kamil Ivánek a sudkyňa JUDr. Ľudmila Králiková, vec bola v súlade s vyššie citovaným čl. III. bod 4. rozvrhu práce prostredníctvom elektronickej podateľne odvolacieho súd pomocou technických a programových prostriedkov schválených ministerstvom spravodlivosti pridelená na rozhodnutie senátu 4To (uvedené potvrdzuje potvrdenie o pridelení trestnej veci, ktoré si dovolací súd od odvolacieho súdu vyžiadal, keďže sa v súdnom spise nenachádzalo), ktorý v zmysle rozvrhu práce konal a rozhodoval v zložení predsedu senátu JUDr. Karola Kováča a členov senátu JUDr. Vladimíra Buchvalda a Mgr. Michala Kačániho, PhD.

Keďže bol v deň konania verejného zasadnutia na odvolacom súde člen senátu JUDr. Vladimír Buchvald práceneschopný, o čom podľa zápisnice o verejnom zasadnutí odvolacieho súdu z 30. septembra 2021 predseda senátu JUDr. Karol Kováč informoval obvineného a z jeho dovolania je zřejmé, že predmetnou informáciou disponoval, zastupovala ho v zmysle vyššie citovaného čl. VIII. bodu 1. rozvrhu práce Mgr. Marcela Kosová, ktorá bola podľa rozvrhu práce zaradená do senátu JUDr. Ivety Zelenayovej - 1To, ktorý bol zastupujúcim senátom 4To, a jej číselné označenie v senáte 1To, ktorým bolo číslo 2 sa zhodovalo s číselným označením neprítomného sudcu JUDr. Vladimíra Buchvalda zo senátu 4To.

Z uvedených skutočností je zřejmé, že senát odvolacieho súdu rozhodoval v zákonom zložení a bol zložený v súlade s rozvrhom práce. Námietky vznesené obvineným dovolací súd preto vyhodnotil ako neopodstatnené a konštatuje, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nebol naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

K predmetnému dovolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdov na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 dohovoru, ako aj čl. 50 ods. 3 ústavy nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z dikcie citovaného ustanovenia je zřejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť tento dovolací dôvod. Zásadným porušením práva na obhajobu dochádza najmä v konaní, v ktorom obvinený nemal obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby (R 116/2014). Prípadné porušenie musí mať vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, podstatný vplyv na výsledok konania, teda na rozhodnutie vo veci samej. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

Námetka obvineného ohľadom nerozhodnutia o jeho námietke zaujatosti voči všetkým sudcom odvolacieho súdu a zároveň o návrhu na odňatie a príkazanie veci podľa § 23 Trestného poriadku nie je opodstatnená a to vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa s podaním, v ktorom námietku vzniesol a navrhol odňatie veci, oboznámil na verejnom zasadnutí konanom 30. septembra 2021, pričom s poukazom na S 48/2021 konštatoval, že sa jedná o námietku zaujatosti založenú predovšetkým na procesných dôvodoch, preto nie je ani spôsobilá, aby sa konalo o návrhu na odňatie a príkazanie veci. Zároveň sa odvolací súd s predmetnou námietkou vysporiadal aj v závere odôvodnenia svojho rozsudku

z 30. septembra 2021, sp. zn. 4To/45/2021. Vzhľadom na uvedené nebol dôvod predkladať obvineným vznesenú generálnu námietku zaujatosti na vyjadrenie sudcom odvolacieho súdu. Zároveň dovolací súd uvádza, že nespokojnosť obvineného s procesným postupom odvolacieho súdu nenaplnia žiadny z dovolacích dôvodov uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Čo sa týka žiadosti obvineného o obhajcu JUDr. Andreja Lehoťana a o odročenie verejného zasadnutia dovolací súd uvádza, že obvinenému bol v konaní súdom ustanovený obhajca z dôvodu, že bol naplnený dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, keďže sa obvinený nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený v inej trestnej veci. Pred vykonaním verejného zasadnutia na odvolacom súde došlo k prepusteniu obvineného z výkonu trestu odňatia slobody, t. j. zanikol dôvod povinnej obhajoby, preto odvolací súd opatrením z 22. septembra 2021, sp. zn. 4To/45/2021, podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol o zrušení ustanovenia obhajkyne JUDr. Júlie Vštenickej. Predmetné opatrenie bolo doručované obvinenému, ktorý si ho však v odbernej lehote neprevzal a obhajkyňu JUDr. Júliu Vštenickej prostredníctvom e-mailovej komunikácie a pošty. Obvinenému bolo následne opatrenie doručené krátkou cestou na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde nevyplyva, že by obvinený žiadal o jeho odročenie, prípadne mal akékoľvek námietky voči skutočnosti, že obhajcu ďalej z dôvodu zániku povinnej obhajoby v konaní nemá. Dovolací súd si predsa len od odvolacieho súdu vyžiadal prípadne existujúci zvukový záznam z verejného zasadnutia konaného 30. septembra 2021 aj napriek tomu, že zo samotnej zápisnice o verejnom zasadnutí vyplýva, že priebeh verejného zasadnutia sa nenahrával a to vzhľadom na overenie tvrdenia obvineného ohľadom nezaprotokolovania jeho námietok do zápisnice o verejnom zasadnutí. Skutočnosť, že zvukový záznam z verejného zasadnutia neexistuje, bola odvolacím súdom potvrdená.

Dovolací súd s odkazom na svoje vyššie uvedené úvahy konštatuje, že námietky obvineného neboli spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatniť v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá, a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku iba vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, nemožno hovoriť o naplnení tohto dovolacieho dôvodu, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 2. februára 2010, č. 36110/03 vo veci Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 26. januára 2010, č. 25585/02 vo veci Emen proti Turecku a R 24/2020).

Obvinený namietal nezákonný postup príslušníkov Policajného zboru pri zaistovaní dôkazu, t. j. že bol uznaný za vinného na základe nezákonne získaného dôkazu.

Dovolací súd v prvom rade uvádza, že odvolací súd sa s predmetnou námietkou obvineného veľmi podrobne vysporiadal na stranách 8 až 10 odôvodnenia svojho rozsudku. Z úradného záznamu z 5. novembra 2016 vyplýva, že príslušníci Policajného zboru (ppráp. Mgr. E. F. a práp. R. V.) pri výkone hliadkovej činnosti spozorovali obvineného, ktorému trčal z vrecka nohavíc teleskopický obušok,

pričom sa ho rozhodli skontrolovať v súlade so zákonom o Policajnom zbore. Keďže javil známky požitia omamnej látky, čo následne potvrdil a uviedol, že má látku naďalej pri sebe, bol v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku poučený a vyzvaný, aby vec dobrovoľne vydal. Predmetný úradný záznam bol na návrh prokurátora prečítaný na hlavnom pojednávaní konanom 12. decembra 2019 na súde I. stupňa. Zo zápisnice o vydaní veci vyplýva, že obvinený bol podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku vyzvaný na vydanie 1 ks čierneho pláteneho obalu s obsahom: 1 ks priehľadného PVC vrečka s obsahom bielo-hnedej kryštalickej látky o rozmeroch cca 4x3 cm, pričom bol poučený v zmysle § 34 ods. 1 Trestného poriadku a § 89 Trestného poriadku, že má právo vec nevydať, čo potvrdil svojím podpisom a vec dobrovoľne vydal na účely trestného konania. Predmetná zápisnica o vydaní veci bola čítaná a oboznámená na hlavnom pojednávaní konanom 23. júna 2020 na súde I. stupňa.

Z uvedených skutočností, ktoré sú vo vyšetrovacom spise zaznamenané a boli ako dôkazy na hlavnom pojednávaní v súlade so zákonom vykonané je zrejmé, že obvinený bol v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku riadne poučený (aj o nebezpečenstve trestného stíhania, ktoré si môže privodiť), poučeniu porozumel a vec, na vydanie ktorej bol vyzvaný, dobrovoľne odovzdal príslušníkom Policajného zboru. Uvedené skutočnosti potvrdil svojím podpisom.

Námietky obvineného, že príslušníci Policajného zboru nepostupovali v súlade so zákonom, nemali k zákroku zákonný dôvod, vec dobrovoľne nevydal a nebol poučený, nie sú pravdivé, čo je zrejmé z úradného záznamu a zo zápisnice o vydaní veci. Dovolací súd tak vyhodnotil námietky obvineného v tomto smere za nepodstatné, keďže je zrejmé, že dôkaz bol získaný v súlade so zákonom.

Ohľadom námietky obvineného, že nebola povolená konfrontácia medzi ním a svedkom Mgr. E. F., dovolací súd uvádza, že konfrontácia sa v prípravnom konaní neuskutočnila z dôvodu, že svedok sa nachádzal na OČR-ke, pričom však obvinený na konfrontácii netrval, čo je zrejmé z jeho vyjadrenia po preštudovaní vyšetrovacieho spisu, pri ktorom bol prítomný aj jeho obhajca, rovnako tak v súdnom konaní, keď pred vyhlásením súdu o skončení dokazovania vyhlásil, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania.

V zmysle vyššie uvedeného dovolací súd dospel tak k záveru, že námietkami obvineným vytýkanými v dovolaní k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v konaní nedošlo.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací súd považuje za nevyhnutné v prvom rade k predmetnému dovolaciemu dôvodu uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je vždy viazaný konečnými skutkovými zisteniami, ktoré vo veci urobili súdy nižších stupňov, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, pretože tieto nemôže meniť ani dopĺňať (to neplatí pre dovolanie ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku). Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdom I. stupňa a odvolacím súdom, ktorý je vyjadrený v skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú tie, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania sa uskutočňuje v konaní pred súdom I. stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa (R 47/2014).

Dovolací súd pod tento dovolací dôvod subsumoval námietku obvineného týkajúcu sa nesprávne

uloženého súhrnného trestu a vyhodnotil ju ako neopodstatnenú, pretože odvolací súd pri jeho ukladaní nepochybil, keď rozsudkom z 30. septembra 2021, sp. zn. 4To/45/2021, nezrušil aj výroky o treste uložené obvinenému trestným rozkazom súdu I. stupňa z 11. júla 2018, sp. zn. 0T/155/2018 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 20. novembra 2018, sp. zn. 0T/296/2018, a neuložil obvinenému súhrnný trest aj vo vzťahu k týmto skutkom.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Trestným rozkazom súdu I. stupňa z 11. júla 2018, sp. zn. 0T/155/2018, právoplatným toho istého dňa, bol obvinený odsúdený za skutok spáchaný 9. júla 2018 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 20. novembra 2018, sp. zn. 0T/296/2018, právoplatný v ten istý deň, bol obvinený odsúdený za skutok spáchaný 1. augusta 2018. Predmetné skutky sú vo vzťahu recidívy ku skutku spáchanom 26. novembra 2017, za ktorý bol obvinený odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 28. novembra 2017, sp. zn. 0T/397/2017, právoplatný toho istého dňa, ktorého výrok o treste odvolací súd v tomto konaní zrušil a ukladal vo vzťahu k nemu obvinenému súhrnný trest odňatia slobody. Skutok, ktorý bol predmetom tohto konania [právne kvalifikovaný ako zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona] bol totiž spáchaný obvineným 5. novembra 2016. Odvolací súd tak správne postupoval, keď zrušil iba výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 28. novembra 2017, sp. zn. 0T/397/2017 a výroky o trestoch uložené obvinenému trestným rozkazom súdu I. stupňa z 11. júla 2018, sp. zn. 0T/155/2018 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 20. novembra 2018, sp. zn. 0T/296/2018, nezrušil a súhrnný trest vo vzťahu k tam uvedeným skutkom neuložil.

Odvolací súd tak v konaní pod sp. zn. 4To/45/2021 rozhodol správne o uložení súhrnného trestu iba vo vzťahu ku skutku obsiahnutom v trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava II z 28. novembra 2017, sp. zn. 0T/397/2017, pretože medzi trestným činom z 5. novembra 2016 v rozsudku odvolacieho súdu pod sp. zn. 4To/45/2021, a trestným činom z 26. novembra 2017 v trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 0T/397/2017, existuje ničím neprerušovaný viacčinný súbeh, a tak boli splnené všetky podmienky pre uloženie súhrnného trestu. Zároveň dovolací súd odkazuje na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu z 30. novembra 2021, sp. zn. 4To/45/2021, konkrétne na strany 16 až 18, na ktorých sa odvolací súd s uloženým súhrnným trestom veľmi podrobne vysporiadal.

Dovolací súd tak aj po tom, ako sa zaoberal námietkou obvineného, týkajúcou sa dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a to napriek tomu, že predmetný dovolací dôvod obvinený uplatnil vo vlastnoručne spísanom podaní (bez obhajcu), dospel k záveru, že tento predmetný dovolací dôvod naplnený nebol.

Námietka obvineného týkajúca sa neprimeranosti uloženého trestu nenapĺňa žiadny z dovolacích dôvodov, pretože jeho posudzovanie je mimo prieskumného oprávnenia dovolacieho súdu. Je výhradnou právomocou súdov v pôvodnom konaní posúdiť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery všetky okolnosti prípadu (spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, osobu páchatel'a, jeho pomery, možnosť jeho nápravy a podobne), bez možnosti dosiahnutia ich opätovného preskúmania v dovolacom konaní.

Čo sa týka námietok obvineného smerujúcich proti rozsudku súdu I. stupňa, dovolací súd zdôrazňuje, že obvinený je oprávnený podať dovolanie len proti právoplatnému druhostupňovému rozhodnutiu, čo vyplýva z ustanovenia § 369 ods. 2 Trestného poriadku. Zároveň však dovolací súd uvádza, že rozsudok súdu I. stupňa z 23. júna 2020, sp. zn. 3T/23/2017, bol v celom rozsahu zrušený rozsudkom odvolacieho súdu z 30. septembra 2021, sp. zn. 4To/45/2021. Zároveň sa žiada uviesť, že podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné a preto v zásade žiaden dovolací dôvod nenapĺňa.

Riadiac sa vyššie uvedenými právnymi úvahami dospel dovolací súd k záveru, že obvineným uplatnené námietky nenapĺňajú žiadny z ním uplatnených dovolacích dôvodov a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.